

Een held van
onze tijd

Een held van onze tijd

een
studentennovelle

Frans van Hilten

S.C.R.E.D. hoog!

Auteur: Frans van Hilten
Ontwerp: Lily Hamouche
ISBN: 9789403870151
© Frans van Hilten 2026
Gepubliceerd via Bookmundo

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke andere manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Alle gebeurtenissen in deze novelle zijn fictief. Gelijkenissen met bestaande personen berusten misschien wel, misschien niet op toeval.

Man durf te lezen-reeks deel 3

Inhoud

Proloog	5
Deel I: De hooivork	8
1 Elisa	8
2 De Kapitein	30
3 Het Bal	38
4 Het Duel	52
Deel II: Een schurk van onze tijd	66
Epiloog.....	92

Proloog

Mijn zoon Pascal gaat studeren. Mijn vrouw en ik hebben hem verhuisd naar de stad waar ik zelf ooit als student rondliep – uiteraard vind ik dat stiekem geweldig – en hij gaat bij het corps! Ja, daar had ik wel enige bedenkingen bij, maar zoals het gaat met opgeschoten jongelieden houdt hij er zijn eigen mening op na en laat hij zich van zijn plannen niet meer zomaar afbrengen door bezorgde ouders. Hij heeft de ontgroening net achter de rug en kwam thuis met een schorre stem en een karrenvracht indianenverhalen, voornamelijk over drank. Na drie dagen uitslapen in hotel Chez Les Parents vroeg hij me gisteren ineens bij welke club ik ook weer gezeten had.

“Epeios,” zei ik. De naam uitspreken riep een wolk van herinneringen wakker.

Hij snoof. “Dus je was eigenlijk een knor, pap. Dat is dan weer een beetje jammer.”

“Nee nee! Een knor is iemand die geen lid is van een studentenvereniging.”

Hij woof mijn woorden weg. “Geen lid van *de* studentenvereniging,” zei hij trots. “Er is maar één echte vereniging en dat is uiteraard het corps. Jullie ontgroenden niet eens, toch?”

“Nee. En daar stond ik ook helemaal achter. Maar...”

“Jullie waren dus gewoon watjes. En je had ook overloos de tijd om te studeren!”

“Nou, wij waren heus niet van suiker,” zei ik enigszins in mijn wiek geschoten. “We waren ruiger dan je denkt. Wij... wij...” Machteloos zocht ik naar een voorbeeld en ineens schoot het me te binnen. “Wij vochten als studenten nog duels uit!”

Daar had ik hem. Glazig keek Pascal me aan. “*Duels?*”

“Ja. Ik heb dat zelfs allemaal nog opgeschreven toen, ik kan weleens kijken...”

“Hoeft niet pap.”

“Ja, jij leest niet. Dat weet ik wel. Maar ik denk dat dit...”

Op zolder, tussen mijn oude studenten-almanakken, speurde ik naar het pakketje papier. Ooit was ik begonnen mijn liefdesperikelen aan deze velletjes toe te vertrouwen, maar uiteindelijk had ik ook van heel wat andere lotgevallen verslag gedaan – waaronder de kwestie-Eduard. Plots viel mijn oog op iets anders. Tussen de almanakken geschoven trof ik een houten lijstje met de foto van een jonge man met een militaire pet, een lange jas en een hooivork in de hand. Ik kon een glimlach niet onderdrukken. “De Kapitein,” prevelde ik. Van die foto was ik het bestaan helemaal vergeten.

“Pa?” Op de zoldertrap verscheen Pascal. Ineens zag hij er weer uit als een kind. “Ik wilde je niet kwetsen of zo. Jij was ook gewoon een goeie pik in jouw tijd, dat weet ik zeker.”

Ik lachte. “Soms goed, soms niet zo goed. Maar studenten waren we, reken maar.”

“Heb je die papieren nog gevonden?”

“Ja.” Ik keek naar het pakketje in mijn hand; het elastiekje eromheen was ingedroogd en gebroken.

“Misschien wil ik ze toch wel lezen. Vochten jullie echt duels uit?”

“Hier.” Ik gaf hem het pakket, met een beetje tegenzin, want ik had zelf ook best zin mijn studentenstrapatsen nog eens door te nemen. “Lees maar.”

Deel I: De hooivork

1 Elisa

In april 1997 verhuisde ik van mijn oude studenten-flat in de buitenwijk naar een kamer in het centrum. Een paar vrienden hielpen me met de bakfiets alles in drie keer heen en weer te rijden. In het huis sjouwden we alles met veel moeite de smalle trap op. Gelukkig kregen we ook hulp van twee bewoners, Jan en Dimitri. Toen we alles boven hadden gingen mijn vrienden ervandoor en bleef ik met mijn nieuwe huisgenoten achter. Zij hielpen me mijn meubels op hun plaats te zetten.

Jan was een levende bonk energie en een geboren gangmaker met slordige kledij en warrig blond piekhaar. Dimitri was een wat stoer ogende, rustige jongen met donker haar. Hij pakte efficiënt aan en vertelde intussen wat over het huis. In déze kamer (vanwaar hard het warme en toch rauwe gitaargeluid van de band Live klonk) woonde hij, en dáár woonde Jan, aan het eind van de gang mijn buurmeisje Noortje, die er nooit was omdat ze altijd bij haar vriendje nog van de middelbare school in Amersfoort zat, en daar om de hoek was de kamer van Elisa. Dimitri klopte op haar deur maar toen kwam ze ineens uit de keuken.

Ik had háár wel eens eerder gezien. Ze liep vaak met haar hond langs de grachten, energiek, meestal